# Revolten

**Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.**

Nr. 3. | Fredagen den 6. December 1907. | Ugeblad. 5 Øre.


**Der staar mere Tekst i Revolten end i et 2 Ores Blad, hvor over det halve er Annoncer.**

**Der er mere Forstand i at give 5 Ore om Ugen for Revolten, end i at give 2 Ore om Dagen for de andre.**

## Dame-Politik

—o—

Efter at Social-Demokraten og Politiken har lært Arbejderne at stemme, er de altsaa nu gaaet i Gang med at lære Arbejderkvinderne det samme. Og ligesom Mændene har haft den Ære at stemme med det saakaldte liberale og radikale Bourgeoisi, skal deres Koner og Døttre opdrages til at gaa med dette Bourgeoisis Fruer og Frøkener under Armen — en Gang hvert tredie Aar! Resten af de tre Aar udenfor Valgdagen betakker man sig paa højere Steder.

Lad os se nærmere paa denne politiske Svindel.

For det første er Valgretten som Forløber for „den sociale Revolution" baseret paa Løgnen om at Arbejderne er Flertal. Det er de ikke, og det kan de aldrig blive. Deres Politikere laver desuden hver Dag flere Embedsmænd og flere Besiddende, medens det egentlige Proletariat holdes indenfor bestemte Rammer af selve denne Embeds- og Pengeorganisation. Og hvis virkelig Førerne fra Farimagsgade og Istegade blev Flertal i Rigsdagen, Domstolene og Bankraadene, tror man saa, at de vilde omstyrte disse Institutioner til Fordel for en social Revolution? Mon ikke de meget snarere vilde sige: Nej, nu sidder vi her selv, og saa behøves der ingen Forandring mere! Det gaar jo udmærket, stem I bare væk, saa skal vi nok regere!

Men oven i Kjøbet er det ganske meningsløst, ja umoralsk, at afgjøre det menneskelige Fremskridt ved en Afstemning. Det er jo at spille Plat eller Krone om Godt eller Ondt. Hvor tit har Flertallet haft Ret? Det var Flertallet, der sendte Louis Pio i Fængsel, og det var atter Flertallet, der sendte P. Knudsen ind i Rigsdagen, — hvor han for Resten er i Mindretal, — men Gud ved, om det ikke har været menneskelige Fejltagelser begge Dele?

Og naar Vælgerne har været ude at stemme, saa er de igjen det samme, som de var før: Undersaatter. Det om „det suveræne Folk" var bare en halv Dags Indbildning.

Men sæt ogsaa, at vi faar valgt en af Politikens Etatsraadinder og en af Social-Demokratens Borgmesterinder, — for d'Hrr. Politikere maa jo naturligvis have deres Koner ind til sig i Fredericiagade, — hvad saa?

Jo saa begynder først rigtig Komedien. Derinde hvor de „revolutionære" Mandfolk allerede sidder i „Finansudvalget", der skulde Borgmesters Kone maaske vende op og ned paa det hele?

Nej saamænd om hun gjør. Vi skal i en følgende Artikel vise, hvad d'Hrr. i Forvejen sidder og bestiller ved Finanserne, og det vil da i alt Fald komme til at staa klart for de mere intelligente, at det Bal, som Politiken og Socialen nu laver med Valgretsdamerne, er den rene politiske Kankan.

At de ærede Damer ikke vil sidde og agere Bænkevarmere, naar deres Kavalerer danser om Pengegrisen, det fortænker vi dem ikke i. Cavling og Peter Knudsen skal blot ikke have Lov til at bilde os ind, at det er Carmagnolen, de danser.

## Den Hængte

Revolutionsfaaret i Farimagsgade bragte i Onsdags en Artikel med følgende fede Overskrift:

> Fattigloven i Folketinget,
> 2 smaa Forbedringer,
> Marott og P. Knudsen ønsker videregaaende Ændringer.

Herregud, nu sidder de altsaa oppe i Folketinget og forhandler Fattigloven; der kommer endog to smaa Forbedringer i den, og Marott og P. Knudsen ønsker videregaaende Ændringer, hvorfor det hele foreløbig er gaaet i Udvalg.

I dette Udvalg skal de Fattige og de to smaa Forbedringer altsaa underkastes en videregaaende Undersøgelse, hvorefter de hen paa Foraaret gaar til første, anden og tredie Behandling. Og hvis de Fattige lever saa længe, kan de endda opnaa at komme for Landstinget — lige fra Varde Galge og op i Riber Ret!

Jojo, tak Du Gud min Søn. Denne Krællingepolitik elsker dig saa højt, at Du risikerer videregaaende Ændringer, — hvis Du da ellers slipper levende baade fra Varde Galge og Riber Ret.

Til Lykke! som de sagde til Manden, han faldt igennem Strikken.

## Revolten — og de andre

—o—

I Korsaren kritiserede Hans Jæger en Dag Johannes Hansen. I Middagsposten betalte Johannes Hansen i Lørdags med en længere Artikel om Revoltens Redaktør; han skriver bl. a.:

„Journalisten Jean Jacques Ipsen har udsendt Nr. 2 af sit revolutionære Ugeblad Revolten.

Det er et lille Blad. Men det er skrevet af en Journalist. Nu en gammel, graahaaret Mand, højt oppe i 50'erne. En Gang en omtalt Hugaf ved Social-Demokraten, en Gang en ret læst Pariser-Korrespondent, senere en Tid Redaktør af „Aftenbladet". Og nu altsaa Udgiver af Revolten.

Det er ellers den modsatte Vej, at danske Journalister gaar. De begynder med Revolutionen og ender i Forretning og Akkord og Sammenspisning. Ogsaa i Ipsens lange Liv har der sikkert været „Chancer" adskillige Gange, men han var ikke af dem, der lugtede, naar der var „Bid", brød sig vist heller ikke om at faa Nap, og graa og ældet skriver han, assisteret nu og da af Hans Jæger, Revoltens, Revolutionens og sin egen Tragedie!"

— Naanaa, Hr. Hansen, man dør ej midt i femte Akt. Revoltens Redaktør er ikke fyldt de 51 endnu. Vi citerer videre af Middagsposten:

„Hvis der er nogen Ungdom, saa er den i Rækkerne langt nede, blandt dybtliggende Samfundskræfter, der end ikke regnes med endnu. „Ungsocialister", „Anarkister" eller hvad de kalder sig, — dernede fra høres stundom et hæst Skrig, der endnu ikke er bleven til Tale! De fejes til Side — endnu. De forties, udhysses eller bortskammes. Deres Frænder i Arbejderpartierne er dem værst. De har maaske hist og her noget Tilhæng blandt Kunstnere og Forfattere, men usammenhængende og forvirret synes dette alt til Dato. Maaske der skal helt nye Lag op til Bevidsthed, og de gamle, der er kommet i Ro, skydes til Side, før deres Tid er inde. — —

Det mærkeligste ved det Hele er dog, at de, der uden Uvilje læser „Revolten", vil sige: „Ja, det er vist sandt, altsammen!" Utvivlsomt! Sikkert lever Socialdemokratiet paa en Omformning af Begreber og Principer — —".

Forfatteren, der som bekendt staar med det ene Ben i Arbejdernes To-Ører, og det andet, Gud og Alberti alene ved hver, paastaar derefter, at Socialdemokratiet alligevel har ført Arbejderne „opad". Som bekendt underholder Arbejderne bl. a. baade Middagsposten og Folkets Avis (de Fattiges Penge!), og det kan man jo gjerne fra den Kant kalde for opad. Vi kalder det nu nedad Og saa fortsætter Johannes Hansen:

„Det er vist rigtigt alt sammen, hvad der staar i Revolten: Det er aabenbart rigtigt, at man har glemt Profeterne og forvansket Citaterne Det er rigtigt, at den Presse, der nu driver Politik, kun er Luksus og Forretning. At de stærke Ord kun er Klopfægtertag og Humbug, og at Knebene og Udfaldet omtrent er aftalt i Forvejen. Der er ingen Ærlighed i Politik, oppe eller nede. Der er ingen Glød, ingen Idealer! Der synes overalt at være Mæthed, Træthed og Pause.

Det inderligste Tegn paa Frafaldet er vel det, at der ikke engang findes Angribere af „Revolten", ingen Modstandere! Ikke fordi dens Trommehvirvler er uægte, de er vist ovenikøbet i Øjeblikket det eneste ægte, der er, og ikke fordi den Ene paa Barrikaden er under Lavmaalet, ikke var det værd — men fordi der ikke behøves nogen Modstand. Der antages ikke at være Fare for Proselyter! Som en Politiker og Journalist først kender sin Position, naar Skældsord og Kritik og Ubillighed ikke ryster ham, ikke anfægter ham, og Modstandernes Sværdslag synes døve, saadan staar Social-Demokratiet nu urokkelig smilende overfor dem, der saa sent siger Sandheden, og Bourgeoisiet smiler lige saa trygt i venskabelig Forhandling og Kammeratskab med Social-Demokratiet! — —

Arbejderførerne staar, som højt ansete Borgere, paa Tur for Taburetterne, og „Folkebladene", de brede Lags løgnagtige og væmmelige Spidsborgeraviser, jubilerer, spækkede af Annoncer, tolererede af Selskabet, med Udgivere, der giver Partiet som Grandseigneurs! Midt i dette tilfredse Milieu høres næppe Revoltens klingrende Trompet.

— — — Naar Jean Jacques Ipsen har raabt sig træt, naar hans Pen er løbet tør, og hans Hjerte brister ved Opdagelsen af den gruelige Fejltagelse, og naar han synker sammen, alene, deroppe paa det Skrammel, der ikke kan spærre nogen Gade af de brede, elektrisk oplyste, vi nu har, saa svøb ham i hans Dug, hans arme, halve Ark røde Papir!

Leve Revolten! Leve Pressen!

Det er dog et Unicum, at en Journalist fortjener at sænkes i Glemselens Hav, omvunden af et Banner!"

**Johannes Hansen.**

Man maa gerne kalde det en „gruelig Fejltagelse" af en Mand at tro, at naar Arbejderne kan give Johannes Hansen og hans Konkurrenter 2 Øre om Dagen for deres Arbejdervenlighed og ditto Legater, saa maa de ved Siden af kunne give 5 Øre om Ugen ud med Forstand.

Og man kan ogsaa gjerne kalde Revolten for „Skrammel", men hvad skal Arbejderne saa kalde Middagsposten og det Blad, som den selv hentyder til med Ordene „Boulevardens usleste Sløjepapir?"

Ja nu kan jo Folk selv svare.

**Revolten.**

## Nu skal Du i Skole igjen!

—o—

Social-Demokraten og Politiken har altid interesseret sig for at faa Arbejderne anbragt paa Skolebænken. Det er ikke faldet dem ind, at d'Hrr. Fabrikanter og Godsejere maaske ogsaa kunde have godt af lidt Undervisning, — nej, det er Arbejderne, der skal blive som smaa Børn og sætte sig artigt hen og høre paa, hvad Herman Trier, Peschcke Koedt og de andre Skolelærere fra Istegade har at fortælle dem.

Nu er Turen kommen til Husmændene. Der skal oppe i Rigsdagen laves Husmandsskoler, og P. Knudsen og Cavling er naturligvis lige henrykte. Tænk, at nu da Arbejderne pænt har lært at være Arbejdere, skal Husmændene pænt lære at være Husmænd!

Det er naturligvis komt med al denne Skoleundervisning for Lønarbejderne i Byen og paa Landet, og at de saadan bliver eksaminerede i at være flinke Daglejere og Husmænd, som ved Besked baade med Regning og Skrivning og Maskiner og Jordbrug. Men vi synes, at Undervisningen alligevel er noget forsømt, saa længe man ikke lærer disse store Pøge, hvordan de skal bære sig ad med at slippe for at være Lønarbejdere.

Formodenlig mener P. Knudsen og Cavling, at det har Smaafolk bedst af ikke at lære.

## Arbejderne og hvad de har glemt

—o—

**Af en Arbejder.**

I hvor høj en Grad de danske Arbejdere er vildledte i sociale Spørgsmaal, har man en Maalestok for gennem en Udtalelse, der meget ofte høres i Arbejderkredse, og som med lidt Variation lyder saaledes:

— Alle Mennesker er Socialister, for vi vil jo gerne alle sammen have højere Løn!

De evindelige Lønkampe, som Organisationerne har ført, har hamret dette ene: højere Løn, saa fast i Arbejdernes Bevidsthed, at de nu tror, at dette Forlangende er et Krav, der i sammentrængt Form rummer alt, hvad der hører ind under Begrebet Socialisme. — Tanken om, at Arbejderne skulde danne socialistiske Organisationer for derigennem at kunne omforme det kapitalistiske Samfund, er næsten fuldstændig overdøvet. Naar undtages en enkelt Forening (Socialistisk Arbejderforening) findes der her i Landet ingen saadanne Foreninger af Betydning.

Det er flere Foreninger af den Slags, der trænges til. En Landsorganisation, selv en meget lille, var i Stand til at udrette et virkeligt gavnligt Arbejde, saavist som en Guerillaskares Angreb kan være af langt større Virkning end en stor tung Hærmasses.

En socialistisk Arbejderorganisation vilde virke som Opposition mod Socialdemokratiet paa mange Maader. I ganske særlig Grad vilde den komme til at modarbejde dette Partis stadige Alliancetilbøjeligheder, der kun er til Gavn for Lederne, aldrig for Arbejderne.

Betingelsen for at en socialistisk Organisation kan gro frem er, at Jordbunden gødes, med andre Ord: der maa agiteres i Tale og Skrift for Socialismen. Det er en af Revoltens Opgaver at udføre et saadant Pionerarbejde. Hjælp os af bedste Evne, alle som har Interesse for vort Arbejde, og husk, at den som ikke er med er imod. Fremad til Kamp for de socialistiske Ideer!

Maskinarbejder.

## Den ny Forening,

der startes af Revolten men endnu ikke har noget Navn, har vundet saa megen Tilslutning, at dens Stiftere vil blive sammenkaldte til et Møde kort efter Jul.

Anmeldelser modtages fremdeles, Maalet er: Studium af socialistisk Produktion, og Start af en socialistisk Koloni her i Landet.

**Revolten.**

## Revoltens Central

— J. D.: Hvor kan De tro, at man kan lave Vers uden at have lært det? Det kan man lige saa lidt som man kan sy Støvler uden at have lært det. Deres Vers mangler baade Saaler og Overlæder, men det skal De ikke bryde Dem om, De er aabenbart en ung Mand og kan naa langt baade i den ene og den anden Profession.

— En Forhandler: Læg Revolten paa Disken og hæng den i Vinduet, saa vil De næste Uge tjene endnu mere end de 2 Kr. 20, De tjente paa Nr. 1.

— Rasmussen: Nej, vi kan ikke give Dem Enneret til Forhandling af Bladet i Deres Gade, det ligger desuden slet ikke i vor Magt.

# Det frie Arbejde

—o—

II.

„Social-Demokraten" og alle Bourgeoisaviserne har i Forening faaet Arbejdet tumlet saadan ind under Staten, at Arbejderne ikke mere kan tænke sig nogen anden Tilværelse end denne daglige Lonkamp om og om igjen. Der bliver stukket dem en Fane ud med tre 8 Taller i forgyldte Bogstaver, og saa løber de Panden imod Mestrenes Organisation i den Tro, at det er Socialisme.

Men det er den rene Kapitalisme! Ellers enedes „Demokraten" og „Politiken" og „Kjobenhavn" og „Vort Land" heller ikke saa varmt om det, som de nu har gjort i en Snes Aar. Alle sammen hidser de Arbejderne ind i Valgspektakler og Lonspektakler. Men Socialismen var jo netop Afskaffelsen af alt dette haabløse Statsvæsen: — Indførelse af et nyt Arbejde og et nyt Samfund, hvor Lontvang og Statstvang er borte.

Saa aldeles uvante er Arbejderne med at tænke anderledes end P. Knudsen og Wizansky eller Borgbjærg og Alberti gjør det i deres daglige Kævlerier, at de slet ikke kan forestille sig Socialismen mere. Arbejde uden Tvang?

Og meget forsigtigt maa vi begynde med at forklare dem, at Spor af saadant Arbejde findes allerede.

En Kammerat er i Beknib med at faa noget færdigt, Du hjælper ham mod en Tak, — der har Du gensidig Hjælp i sin simpleste Form. Vi har frivillig Retshjælp for Ubemidlede, frivillige Redningsselskaber, mange Steder frivilligt Brandvæsen. Vi har Verdensforeningen „det røde Kors". Vi har frivilligt Samarbejde mellem Jærnbaneselskaber, og mellem alle Landes Postvæsen. Ja, vi har frivillige Soldater, nemlig i Skytte- og Studenterkorps. Midt i Galehusorganisationen lever der endog afsides Mennesker, som helt har afskaffet Pengepisk-Svøben. Vi tænker paa den store Familistere i Frankrig og paa andre lignende Forsøg, der er lykkedes.

Men Beviset for, at Arbejdet kan gøres frit? Ja, det ligger altsaa indirekte deri, at det modsatte, det tvungne Arbejde, Lonarbejdet, har bunket et Bjærg af Ulykker op over Menneskehedens Hoveder, og det Arbejde kan altsaa ikke være Fremtidens. Dernæst i, at det frie Arbejde jo er det eneste, der aldrig er bleven forsøgt. Alt andet har Revolutionerne prøvet, kun ikke dette ene: slip Menneskene løs!

Den fuldkomne Arbejdstvang har skabt fuldkommen Uorden. Socialismen slutter derfra, at saa maa fuldkommen frit organiseret Arbejde føre til fuldkommen Orden.

Men Socialismen er som sagt glemt. Arbejderne jages hver Dag rundt i Kapitalismen, og selv i „Social-Demokraten" kan man læse, at den, der ikke vil arbejde i den socialistiske (!!) Stat (!!) skal ikke have Føde, akkurat som i den nuværende Stat, hvoraf den anden i et og alt er en ussel Kopi. Karl Marx sagde: bort med enhver Stat, — men det er glemt! For nu sidder de bredbugede Proletarførere selv i de forgyldte Lænestole: I maa skam vente — —

Vi, der har det store Ansvar,
tør ej saadan kategorisk
gribe ind i Tidens Gang.
Herregud, om paa Minutten
ej vi fylder Eder Skrutten,
Evigheden er jo lang!
Lær at se jer Sult historisk.

Under den Tale staar Navnene paa alle „Politiken"s og „Social-Demokraten"s Rigsdagsmænd. Naa, de har jo ogsaa aflagt Ed paa Grundloven, og en Ed skulde gærne vare Evigheden ud.

Her i „Revolten" vil vi næste Gang gaa videre i Undersøgelserne over det frie Arbejdes Mulighed, — det andets Umulighed paatager de ovennævnte Lovgivere sig fremdeles at vise, hver Dag de holder Møde for at lappe paa det a 10 Kroner om Dagen plus Naturalier.

# Stemmekvæg

—o—

Nu har Borgbjærg i mange Uger eksereret Arbejderne op imod Alberti; han har fortalt dem al Ting om Privatbreve og Mursten, og skulde man tro ham selv, var den sociale Revolution nær forestaaende. Men i Søndags blev der pludselig kommanderet omkring.

Social-Demokraten strev nemlig til de samme Arbejdere, at de maatte alligevel hellere gjøre en Kovending. Der forestaar en Opløsning af Landstinget, og Bladet udsteder i den Anledning følgende Dagsbefaling:

„Kommer det til en virkelig Kamp med Landstinget er Socialdemokratiets Stilling givet. Det vil, som K. M. Klausen erklærede under Finansdebatten, kaste hele sit, meget vægtige og ganske uundværlige Lod i Vægtskaalen imod Landstinget. Det maa for enhver Pris lykkes at skabe et andet Landsting og derved give Regeringen Mulighed for at gjennemføre Mærkesagerne".

Der har vi Kovendingen! Det vare bare Humbug alt det med Revolutionen mod Albertis Mursten til Fordel for Borgbjærgs, — nu skal Arbejderne tværtimod bisse til Landstingsvalg sammen med Alberti for at „give Regeringen Mulighed".

Her har man Oprindelsen til Ordet Stemmekvæg.

# B. B.

—o—

## En norsk Satire

—

I en humoristisk A-B-C, der udkom i Kristiania 1904, finder vi følgende Foredrag om „ræt-skaf-fen-het og lin-jer" af den igjen i disse Dage meget omtalte Bjørnstjerne Bjørnson.

### ræt-skaf-fen-het og lin-jer

det ær dæt-te med mæj at jæj har slik for-un-ner-lig æv-ne til at vej-re det-kom-men-de og li-ke-som være statsmann for det u-fot-te. man-gen-gang har jæj saa-le-des sagt til fle-re (de ann-re kan vitt-ne at det ær saa) at had-de ik-ke bis-marck tat av-sked (det er løgn dæt-te at han fik den af kej-se-ren jæj har det fra en meget højt-staa-en-de ut-læn-ning) og had-de han ikke dødd bis-marck næmlig saa had-de ikke ca-pri-vi blet kan-sler dæn-gang jern-man-nen med de tre haar (jæj ro-ser at-ter om bismarck) alt-saa ik-ke vet ut av po-li-tik-ken i nord-eu-ro-pa kan-ske he-le vær-dens.

— el-ler som den-gang (min son bjørn er vitt-ne jæj nævn-te det just til ham for-le-den at jæj en-gang had-de yt-ret om det for mang-fol-di-ge) da jæj tok det paa mit sun-ne in-stinkt at det vil-le fly-te blod dær-som det kom til hær-tak med sven-sker-ne. om den sak vil jæj for-re-sten mæl-le en li-ten a-nek-do-te som skam er for god til at ti-es med det blir jo mel-lem mæj og pu-bli-kum. hvor-man-ge vet at det var en kvin-ne som sa det af-gjo-ren-de ord da vic-tor e-ma-nu-el tok næ-ve-tak med fri-heds-hel-ten og hun stod der i-ta-li-as dat-ter dæt-te ær skont sa hun det hør-tes av at-skil-li-ge.

men mo-dre-ne maa vi ha med. alle mo-dre-ne. gif-te og ugif-te. ta det he-le op som i det fransk-man-nen kal-ler je-ne-sais-quoi-et af hans e-get fæ-dre-lanns sol-bil-led dær han stu-per for-rest for glo-i-ren og hjæm-me-ne.

dæt-te ær til-gan-gen. og naar det for-haal-ler sig saa (og det gjør det) ær det da syn-ner-lig ræt-skaf-fent av min go-de væn carl ber-ner (om den jæj al-drig har sagt ej hel-ler al-ter at si et nedsættende ord) og de ann-re tul-lin-ger ær det fræm-steg av æ-res-fo-lel-sens mot dæt-te.

ær det bra manns færd slikt.

tvi aa det lok-ter.

B. B.

---

**Sejr.**

Til P. Knudsen meldes under Fanfarer fra Mols, at nu er der igjen valgt en socialdemokratisk Ligningsmand til Skatteraadet.

Fjols.

Samtidig fortsættes Skatteudpantningen overalt hos alle de fattige Mennesker, der har skrevet sig paa Valglisterne for at have den Fornøjelse at stemme P. Knudsen ind i Finansudvalget.

**Pligtens Ofre.**

Mellem dem der i disse Dage i Hofmarskallatet udskrives til Deltagelse i Kongens Nytaarstaffel, er bl. a. Borgmester Jensen, som for nogle Aar siden kom galt af Sted og blev indlagt i 3. Rangklasse mellem virkelige Etatsraader, samt de socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget for Kristiansborg Slots Opførelse til Afhjælpning af Bolignøden.

**Gnisten**

hedder et revolterende Satireblad, som i disse Dage er startet af Jens Pedersen.

Der fandtes hidtil her i Byen kun Vittighedsblade med faareagtige Fysionomier.

**Studentersamfundet,**

som i Forvejen interesserede sig stærkt for de Alberti-Borgbjergske Mursten, var forleden vildt begejstret for de Sabroe'ske Børnehjælpspølser.

Den sociale Revolution i Farimagsgade har saaledes ganske erobret de unge Mennesker. Nu maa det da endelig blive til noget!

---

# Vers

—o—

De kalder Livet for et Gæstebud.
Lad gaa! Der er jo nok af Mad
— og Talere.
Men sikken en Betjening! —
Store Gud!

(Af Jens Petersens efterladte Epigrammer).

---

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

---

# Hvad vi ved om Mars

—o—

Oversat af P. B. i „Naturen".

—

Lad os for et Øjeblik tænke os hensat langt ind i Fremtiden paa Jorden og forestille os, hvorledes denne vil tage sig ud om nogle Millioner Aar. De tærende Kræfter vil paa det Tidspunkt have bortnivelleret Fjeldene. De frugtbareste Landstrækninger vil være forvandlet til tørre Ørkener. Gasarterne i vor Atmosfære vil for en stor Del være henvejret, og Luften som Følge deraf stærkt fortyndet. Vejrforholdene er blevet til den yderste Grad kedsommelig ensartede. Himmelen saa klar, at en forbipasserende Sky vil blive optegnet i Historien og noteret som et lige saa mærkeligt Fænomen som en total Solformørkelse nu. Indsøerne er udtørret. Oceanet vil have udtømt sig gennem Revner og Sprækker i Jordens Indre. Alt det Vand, som nu bedækker $^4/_5$ af Jordens Overflade, vil være svundet ind til en lille Sne- og Isflade omkring hver Pol. Dette Billede af Jordens fremtidige Tilstand svarer omtrent til Planeten Mars' Udseende den Dag idag, saaledes som de nyere Undersøgelser har vist os.

Paa en Planet, saa vissen og gammel, at alt Vand er begrænset til et Par frosne Søer omkring Polerne, vil den aarlige Smeltning af Isen og Sneen være et Fænomen af vital Betydning, dersom Beboerne i det hele ønsker at frelse sig fra total Ødelæggelse. Alt vil samle sig om det Problem, hvorledes skal man lede Smeltevandet fra Polerne til de tørstige Egne omkring Ækvator, som endnu kan bære Grøde, hvis de bare bliver tilstrækkelig vandet. Med et Ord, Vanding efter en kolossal Maalestok maa iværksættes, en Vanding som ikke bare strækker sig over nogle faa hundred tusind Akres i en eller anden amerikansk Saltørken, men som omspænder den ganske Jord.

Dersom Mars er beboet af Væsener, lige saa intelligente som vi, saa har man Grund til at antage, at de maa grave svære Kanaler for at føre Polarvandet til de Egne, hvor Vand er mest paakrævet. Dersom vi derfor vil finde Tegn paa intelligente Væsener paa Mars, maa vi se efter Kanaler og Sluser.

Det bedste Bevis for, at Striberne paa Mars virkelig er Kanaler og et Værk af tænkende Væsener har man i den Maade, hvorpaa de er fordelte. De er ikke spredte uden Orden over Planetens Overflade, men uden Undtagelse anlagt efter en overvejet Plan.

Saa fine og smalle er de, at det hovedsagelig skyldes deres uhyre Længde, at vi overhovedet kan se dem. En Flade paa Mars 30 engelske Mil i Diameter, vil i Kikkerten ikke vise sig større end Prikken over Bogstavet „i". Endog en By af Londons Størrelse vil ikke kunne ses. Hvis Jorden kunde ses paa samme Maade, som vi kan se Mars, det vil sige i en Afstand, som aldrig kan blive mindre end 30—40 Millioner engelske Mil, saa vil formodentlig det eneste Menneskeværk, som kunde ses, være de uhyre Kornmarker i Kansas. Eftersom de vokser, modnes og høstes, vilde man kunne se dem skifte Farve med Aarstiderne. Disse Kanaler er saa lange, at de vilde strække sig gennem hele det nordamerikanske Fastland. Deres gennemsnitlige Længde er 1700 engelske Mil og overskrider Længden af en hvilken som helst kunstig Vandvej hos os.

Dersom nu Kanalerne virkelig er et Værk af intelligente Væsener, opstaar naturligvis Spørgsmaalet om disse Væseners Natur og Udseende. Enkelte Slutninger herom er vi berettiget til at gjøre ud af vort Kjendskab til de fysiske Forhold paa Mars. Vi Mennesker kunde for Eksempel vanskelig leve der paa Grund af den yderst tynde Luft. Det vilde være omtrent det samme som at leve mange Mil over Himmalayas Toppe. Marsbeboerne maa derfor være indrettet til at aande i den tynde Luft. Luftrummet i deres Lunger maa være meget større end hos os. Udover dette er det umuligt at danne os noget Begreb om deres Legemsbygning. Vi kan ikke have nogensomhelst Mening, om de overhovedet har nogen Lighed med os Mennesker.

Mars er gammel, meget ældre end vor Jord. Efter Naturens Love skulde da Marsbeboerne langt have overfløjet os i Intelligens. Under Naturforholdene paa Mars er det meget rimelig, at der kan have udviklet sig en Type, som ikke har den ringeste Lighed med os Mennesker. Man maa ikke glemme, at Menneskets Overhøjhed over Jorden er en Tilfældighed, som skyldes dets Hjerne alene, og at det rent fysisk langt overfløjes af flere lavere Dyr. Den typiske Marsbeboer maa være et Væsen langt kraftigere end vore professionelle Samsoner. Det kan vi slutte af den ringe Tyngde paa Mars, hvilket kommer af, at Planetens Masse kun er en Niendedel af Jordens. En temmelig klodset Marsbeboer vilde kunne udføre Kunststykker, der vilde forbavse vore raskeste Akrobater. Han vilde kunne løbe 100 Meter i 3 til 4 Sekunder; med legende Lethed vilde han kunne hoppe over et middelhøjt Træ. En Fodbold vilde han kunne sparke en Kvartmil eller saa.

Paa Grund af den mindre Tyngdekraft maa han være mindst 3 Gange saa stor som os, og hans Muskler 27 Gange saa stærke. Under disse Forudsætninger er disse uhyre Kanaliseringsarbejder ikke længer saa mærkelige. En Arbejder paa Mars, hvor alle Legemer kun vejer $^1/_3$ af, hvad de vilde veje paa Jorden, vilde i en given Tid kunne udføre ligesaa meget Arbejde som 50—60 jordiske Grøftegravere og holde Skridt med en kraftig Panama Muddermaskine. $2^1/_2$ Tons vilde han med Lethed kunne bære paa sine Skuldre.

Om vi skulde læse en Side med trykt Skrift i en Afstand af 250 Meter, vilde det visselig ikke gaa videre flydende selv ved Hjælp af en god Kikkert. Astronomernes Arbejde med Mars er endnu vanskeligere. Der kommer nemlig ogsaa det til, at vor Atmosfære aldrig er rolig. Naar man betragter Mars eller et andet Himmellegeme i Kikkerten, vil Luftstrømningerne bevirke, at Planeten ikke et Øjeblik staar stille, men uophørlig synes at danse frem og tilbage i Synsfeltet, hvilket naturligvis i høj Grad vanskeliggør Jagttagelsen. Dersom man paa en lignende Maade vilde bevæge Bogen hurtig frem og tilbage i den omtalte Afstand, saa vilde det end yderligere vanskeliggøre Læsningen. Under saadanne Omstændigheder er det bare mærkeligt, at vi ved saa meget, som vi gør, om Planeten Mars.

---

# Betal — og stem!

—o—

I disse Dage har Social-Demokraten og Politiken været ude at kræve Kontingent ind.

Sagen er, at Simon Koch, Ove Rode og en Del andre „Kandidater" skulde jo gjerne hjælpes op i de ledige Lænestole ved næste Valg til Rigsdag og Borgerrepræsentation, men ikke en Gang i Integade kan de komme nogen Vegne uden Arbejdernes Hjælp. Og saa er det, at Cavling opfordrer dem til at skrubbe hen hos Rodemesteren og betale hvad det koster at have den Ære at stemme sammen med ham, medens P. Knudsen i Farimagsgade præker den sociale Revolution i følgende Proklamation, der synes at være udstedt fra Ladegaarden:

„For at undgaa Udpantning, maa enhver, der endnu ikke har betalt sin Skat, sørge for at faa den betalt hellere i Dag end i Morgen. Forgæves Udpantning medfører, at Vedkommende slettes af Valglisterne.

Det er let forstaaeligt, at der i Øjeblikket er forholdsvis mange Restancer, da Arbejdsløsheden har været meget følelig i vide Kredse; men Arbejdere, hvis Indtægter har været under den skattepligtige Grænse, og som desuagtet hidtil har betalt Skat for at opnaa Valgretten, bør nu, da Valget staar for Døren, ikke lade sig det udmærkede Vaaben, som Stemmesedlen er, vriste ud af Hænderne ved at undlade at betale Skatten, selv om det kan knibe med at undvære Pengene."

Cavling, der er Storborger, og hans Kollega P. Knudsen, der nu har lige saa mange Embeder som Professor Goos, er altsaa enige om, at de allerfattigste skal plyndre sig selv for ikke at miste den revolutionære Fornøjelse, som det er at raabe ned med Alberti og op med en eller anden af samme Slags i hans Sted. Sikken en Usselhed!

Hvis det er de to fine Herrer saa meget om at faa deres Venner valgt, hvorfor Fanden betaler de saa ikke selv, hvad det koster? Man skulde tro, at det var dem, der var lige til den ny Ladegaard, og ikke Arbejderne.

---


# Kiosk-Damen:

— Revolten?
— Det er 5 Øre.
— En Gang om Ugen.


---


# Revolten

forsendes **portofrit** overalt i Kjøbenhavn, samt naar mindst to Numre tages ligeledes **portofrit** overalt i Provinsen.

Med hver Bestilling maa indsendes Betaling for en Maaned **20 Øre.**

Faas i alle Kiosker og Avisudsalg à **5 Øre** pr. Nr.

Udkommer hver Fredag Morgen og ekspederes med første Post.

Trykkes og udleveres Nørrevold 78, Redaktion Adolf Steens Allé 7.

---

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Wærenhens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.